

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobkyně: **N. Ch.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, zastoupené Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2016, č. j. OAM-150/LE-BE02-BE02-PS-2016, o zajištění,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím žalovaného a doručenou zdejšímu soudu dne 25. 11. 2016 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým jí byla ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro Zajištění cizinců v Bělá-Jezová až do 5. 2. 2017.

Žalobkyně namítla, že uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. Mimo jiné je to prokázání splnění podmínky, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření a žadatel by musel podat žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobkyně je však přesvědčena, že v tomto případě žalovaný pochybil v obou směrech.

Pokud jde o podmínku, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření, namítla, že žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC Bělá-Jezová v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska

nebo hlášení místa pobytu. Žalovaný pouze uvádí, že vzhledem k pobytové historii žalobkyně by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V případě žalobkyně se žalovaný zabýval použitím mírnějších opatření stručně a pouze ve dvou odstavcích, ve kterých jenom rekapituluje pobytovou historii žalobkyně a konstatuje, že v jejím případě nemohou být účinně uplatněny mírnější donucovací opatření, aniž by svou úvahu podpořil dostatečnou argumentací, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Žalobkyně rovněž zdůraznila, že jelikož napadeným rozhodnutím dochází ke zbavení svobody ve smyslu Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, je i podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva nezbytné, aby takové rozhodnutí správní orgán řádně odůvodnil a důkladně se zabýval individuálními okolnostmi případu, což se však v projednávané věci nestalo.

Pokud se jedná o podmínku druhou, tedy existenci oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, domnívá se žalobkyně, že zde ze strany správního orgánu došlo k překročení mezi správního uvážení. V napadeném rozhodnutí žalovaný svou argumentaci opírá pouze o tvrzení, že žalobkyně již několikrát o mezinárodní ochranu požádala. Žalobkyně se domnívá, že výše uvedené okolnosti nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobkyně navíc dodává, že v napadeném rozhodnutí nebyly zohledněny individuální okolnosti jejího života a její celková životní situace, konkrétně, že v zemi původu nemá žádnou rodinu ani majetek. Rovněž je důležité poukázat na skutečnost, že správní orgán posuzuje podanou žádost jako zjevně účelovou, přitom žalobkyně uvádí, že měla problémy vzhledem ke svému polovičnímu ruskému původu. Rovněž byla obětí psychického nátlaku a pronásledování. Podle slov rodiny se na ni dotazovaly jisté osoby, které ji zcela úmyslně napadaly, protože je napůl Ruska. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nedostatečně zhodnotil její individuální situaci a překročil meze správního uvážení, když nesprávně posoudil účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k vyostřené situaci na Ukrajině pociťuje žalobkyně odůvodněnou obavu a strach o svůj život.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný při stanovení délky zajištění postupuje paušálně bez ohledu na individuální okolnosti případu. Předpokládá, že bude rozhodnuto v maximálních možných lhůtách. Uvedenou argumentaci používá téměř v každém rozhodnutí. Zároveň poukázala na to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporným a porušujícím její právo na řádné odůvodnění rozhodnutí. Uvedla, že pokud žalovaný trvá na důvodu jejího zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, měl by tuto skutečnost zohlednit i ve správní úvaze o předpokládané době nezbytného setrvání v zařízení reflektující 30denní lhůtu na vydání rozhodnutí podle ustanovení § 27 odst. 5 zákona o azylu. Přesto, při určení délky setrvání žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců, žalovaný v odůvodnění uložené doby trvání zajištění uvádí, že na žádost se nebude aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu a lze předpokládat, že bude rozhodnuto ve lhůtě 90 dní. Rovněž namítla, že žalovaný zcela automaticky předpokládá, že v řízení o mezinárodní ochraně dojde k vydání negativního rozhodnutí, a z toho důvodu připočítává k době zajištění dalších 15 dní na podání případné žaloby společně s pětidenní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů. Proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Dále uvedl, že si je žalobkyně po celou dobu pobytu na území České republiky (již od roku 2001) vědoma skutečnosti, že je zde nelegálně. Je si vědoma i toho, že byla vydána správní

rozhodnutí, jimiž byla z území České republiky vyhoštěna, a tato rozhodnutí vědomě nerespektovala. Pokud jde o její tvrzení, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vůbec nezabýval možností uložit zvláštní opatření, resp., že vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC Bělá, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu, pak se mýlí. Žalovaný na stranách 3 a 4 podrobně vysvětlil, proč není možné zvláštní opatření v případě žalobkyně uplatnit, a to zejména proto, že cílem žalobkyně není získání ochrany před pronásledováním, resp. vážnou újmu, ale snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění. Propuštěním žalobkyně ze zajištění by byl, stejně jako v minulosti, ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobkyně svědčí nejen její dlouhodobé naprosté nerespektování právního řádu i jí uložených povinností (již od roku 2001, tj. 15 let), ale také její zcela účelové jednání.

Rovněž uvedl, že pokud jde o souběžně podanou žádost o mezinárodní ochranu zmiňovanou v žalobě i napadeném rozhodnutí, tato žádost je již druhá v pořadí. Přitom obě žádosti byly podány teprve v okamžiku, kdy byla žalobkyně zajištěna a reálně hrozilo její vycestování z České republiky. Její první žádost o udělení mezinárodní ochrany byla rozhodnutím čj. OAM-127/LE-BE02-ZA14-2013 ze dne 15. srpna 2013 podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. To ostatně potvrdil i krajský soud, na který se žalobkyně obrátila se žalobou proti tomuto rozhodnutí, když žalobu zamítl. Stejně účelově postupuje žalobkyně i nyní, kdy teprve po svém zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců podala žádost o mezinárodní ochranu, přestože jí nic nebránilo v tom, aby ji podala kdykoliv dříve.

Konečně uvedl, že v napadeném rozhodnutí na stranách 4 a 5 podrobně vyčíslil jednotlivé součásti celkově vypočtené doby s řádným odůvodněním, proč lhůtu stanovuje právě v příslušné délce. Přitom tato správní úvaha se nikterak neliší od obdobných případů a není tak výrazem jakékoliv libovůle správního orgánu ve vztahu k žalobkyni. Pokud žalobkyně vyvozuje, že správní orgán zcela automaticky předpokládá, že vydá negativní rozhodnutí, neboť do délky zajištění byla započítána doba 15 dnů na podání žaloby, pak opět činí demagogickou úvahu. Podle ustanovení § 32 zákona o azylu lze proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat žalobu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Citované ustanovení nerozlišuje mezi "zamítavým" či "kladným" rozhodnutím. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla rozhodnutím Policie České republiky, č. j. KRPA-430278-14/ČJ-2016-000022, ze dne 15. 10. 2016, zajištěna podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová za účelem realizace správního vyhoštění. Následnou lustrací v evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že je vedena v evidenci nežádoucích osob ode dne 26. 8. 2013 do dne 25. 2. 2019.

Do protokolu o podání vysvětlení v rámci správního řízení o zajištění dne 15. 10. 2016 žalobkyně mimo jiné sdělila, že v ČR žije již více než 10 let, přicestovala na platné vízum, po jehož uplynutí zde zůstala neoprávněně. Z tohoto důvodu byla v roce 2001 vyhoštěna, ale z území ČR nevycestovala a dál zde pobývala nelegálně. Poté byla v roce 2013 opět vyhoštěna na dobu 3 let, též nevycestovala, ale po zajištění policií požádala o mezinárodní ochranu. Poté co jí byla žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, podala prostřednictvím

advokáta odvolání, ale jak soudní řízení skončilo, neví. Když jí nebyl prodloužen průkaz žadatele, ani nevěděla, že má vycestovat. Navíc po operaci kyčle nemohla chodit, proto zůstala v Praze u přítele, který ji živil. Zdravotní ani sociální pojištění sjednáno nemá. Finanční prostředky si obstarává příležitostnými brigádami. Cestovní pas jí byl odcizen, ale tuto skutečnost nikde nehlásila ani si nový doklad dosud nevyřídila. Domnívala se, že zákaz pobytu jí byl již ukončen, o skutečnosti, že tomu tak není, a zákaz pobytu jí platí do roku 2019, se dověděla až nyní. Dále uvedla, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a ani s takovou osobou nesdílí společnou domácnost. Je vdaná, na Ukrajině má děti a dům. Rovněž uvedla, že asi před 14 dny vycestovala na Ukrajinu, kde se zdržela asi dva dny a opět se vrátila do ČR. Cesta proběhla bez kontroly a bez problémů. V současné době nemá na vycestování ani kauci finanční prostředky. Pokud vycestuje, vyřídí si nový doklad a opět se vrátí na území ČR.

Dne 18. 10. 2016 podala výše jmenovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se na Ukrajinu bojí vrátit, protože je napůl Ruska a z toho důvodu by byla ohrožena Banderovci, kteří chtějí čistou národnost Ukrajinců. Mohli by ji zabít a někde zakopat. Nikdo by ji ani nehledal. Dále sdělila, že již nemá ani sílu se s někým hádat.

Dne 20. 10. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělá-Jezová až do 5. 2. 2017. V odůvodnění uvedl, že v případě žalobkyně se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl správní orgán na základě skutečností, že žalobkyně pobývá na území ČR již od roku 2001, od téhož roku zde pobývá nelegálně, navíc obdržela opakovaně správní vyhoštění. Toto rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektovala a ve vymezené lhůtě nevycestovala. Žádost o mezinárodní ochranu podala teprve tehdy, když se stal reálným výkon uloženého vyhoštění díky jejímu zajištění Policií ČR. Z toho je zřejmé, že ač pobývala na území ČR, žádost o udělení mezinárodní ochrany podala teprve po svém zajištění Policií ČR a její jednání je tedy naprosto účelové. V rámci správního řízení o vyhoštění, resp. o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, neuvedla žádný důvod, který by jí znemožňoval vycestovat z území ČR, což je v rozporu se skutečnostmi, které uvádí ve své žádosti o mezinárodní ochranu. Jmenovitě uvedla strach z Banderovců, kteří by ji mohli v případě návratu na Ukrajinu zabít, protože je napůl Ruska. Do policejního protokolu se navíc ani v náznaku nezmínila o skutečnostech, které ji následně vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Naopak uvedla, že na Ukrajinu před 14 dny bez problémů vycestovala a poté se opět bez problémů do ČR vrátila, aniž by zmínila nějaké problémy během svého pobytu na Ukrajině. Její žádost je tak zjevně účelová.

Dále žalovaný uvedl, že propuštěním žalobkyně ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení o zajištění bylo též jednoznačně prokázáno, že se žalobkyně vyhýbala svým povinnostem, když dlouhodobě nerespektovala svou povinnost vycestovat z území EU. Z tohoto důvodu by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenované svědčí nejen její naprosté nerespektování správního řádu i uložených povinností, ale také její zcela účelové jednání. Je tedy zřejmé, že v jejím případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.

K otázce délky zajištění uvedl, že třebaže považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenované za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost o udělení mezinárodní ochrany možné aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Dle tohoto zákonného ustanovení totiž lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dle ustálené judikatury krajských soudů i NSS by mohla být žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že žalobkyně jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvádí obavy z Banderovců, kteří by ji mohli ohrozit na životě, bude nezbytné posuzovat standardně případné naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Z tohoto důvodu ani nelze předpokládat vydání rozhodnutí ve lhůtě 30 dní určené pro zrychlené řízení dle § 16 zákona o azylu. Zároveň však lze v případě jmenované předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění prodloužit tuto dobu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s pětidenní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenované v současné době 110 dnů.

Krajský soud v Praze rozsudkem č. j. 44 A 26/2016-19 ze dne 5. 12. 2016 rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2016, č.j. OAM-150/LE-BE02-BE02-PS-2016 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek odůvodnil tím, že v projednávané nebylo odůvodněno, proč v případě žalobkyně žalovaný nevyužil možnosti uložení zvláštních opatření.

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze výše označenému podal žalovaný kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) tento rozsudek rozsudkem č.j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto rozsudku NSS přisvědčil stěžovateli, že krajský soud posoudil podmínky pro uložení zvláštních opatření nesprávně. Podle názoru NSS krajský soud opomněl zohlednit § 47 odst. 2 zákona o azylu v kontextu souvisejících ustanovení zákona o azylu, zejména nesprávně posoudil jeho souvislost s důvody zajištění. Uvedl, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, Arslan, C-534/11, potvrdil, že návratová směrnice upravující zajištění cizinců se vztahuje pouze na neoprávněně pobývajících cizince, nikoliv na žadatele o mezinárodní ochranu. Zároveň však připustil, že členské státy mohou ponechat cizince v zajištění i po podání žádosti o mezinárodní ochranu, pokud se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotčený nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. Dále Soudní dvůr dodal, že i když se návratová směrnice v průběhu řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nepoužije, neznamená to, že by se tím definitivně ukončilo řízení o navrácení, které tak může pokračovat v případě, že bude žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Pokud by členské státy nemohly za výše popsaných podmínek zabránit tomu, aby dotčený podáním žádosti o mezinárodní

ochranu automaticky dosáhl propuštění, byl by tím narušen smysl návratové směrnice, kterým je účinné navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Tento závěr respektuje podle Soudního dvora požadavek unijního práva, podle kterého členské státy nesmějí nikoho zajistit pouze proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu (srov. nyní čl. 8 odst. 1 přijímací směrnice). Ponechání žadatele v zajištění totiž nevyplývá z podání žádosti o mezinárodní ochranu, ale z okolností, jež charakterizují individuální chování tohoto žadatele před podáním této žádosti a při něm.

Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.

NSS uvedl, že z uvedených ustanovení zákona o azylu a přijímací směrnice je zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění. Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.

Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. NSS také uvedl, že při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.

K projednávané věci NSS konkrétně uvedl, že vzhledem k dosavadnímu počínání žalobkyně existují oprávněné důvody se domnívat, že by žalobkyně v pobytové středisku nevyčkala do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlila se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu. Krajský soud proto pochybil, když stěžovateli vytkl, že předchozí neoprávněný pobyt žalobkyně a nerespektování

rozhodnutí o správním vyhoštění nemohly mít na posouzení účinnosti zvláštních opatření žádný vliv, a zrušil napadené rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění nemožnosti uložit zvláštní opatření. Závěrem NSS vyslovil, že je krajský soud vázán právním názorem NSS vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Krajský soud znovu přezkoumal rozhodnutí žalovaného a vázán právním názorem NSS vysloveným ve zrušujícím rozsudku, posoudil věc následovně:

Žalobkyně v první řadě v žalobě namítala, že žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC Bělá-Jezová v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl pouze, že vzhledem k pobytové historii žalobkyně by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Rozhodnutí žalovaného považuje z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné.

Z ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění (jak uvedl NSS ve zrušujícím rozsudku).

Ze správního spisu soud zjistil, že v r. 2001 byla žalobkyně vyhoštěna z území ČR pro svůj neoprávněný pobyt. Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2013 bylo žalobkyni znovu uloženo správní vyhoštění pro neoprávněný pobyt, a to na dobu 3 let. Žalobkyně je vedena v evidenci nežádoucích osob od dne 26. 8. 2013 do dne 25. 2. 2019. Dne 15. 10. 2016 byla žalobkyně rozhodnutím Policie ČR zajištěna podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců) a umístěna do ZZC Bělá-Jezová. Jedná se o druhou žádost. První, kterou podala rovněž v době svého zajištění, byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 8. 2013. Dne 18. 10. 2016 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ZZC. Z výše uvedeného shrnutí vyplývá, že žalobkyni bylo již dvakrát uloženo správní vyhoštění z území ČR, které v žádném z případů nerespektovala, dále pobývala na území neoprávněně. Teprve, když byla policií zajištěna a umístěna do ZZC, podala žádost o udělení mezinárodní ochrany jako v prvním případě. Obava, že se podáním této žádosti snaží vyhnout vyhoštění, je tedy důvodná. Pokud by žalobkyně měla v úmyslu dobrovolně po rozhodnutích správních orgánů o jejím správním vyhoštění z území vycestovat, měla na vycestování od r. 2001 dostatek času. Je ale zřejmé, že tak nehodlala učinit, proto jsou obavy, že opět nevycestuje z území a že se bude dále zdržovat na území ČR neoprávněně, odůvodněné. Soud proto shledal rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobkyně správným a řádně odůvodněným a správným shledal také jeho závěr, že uložení zvláštního opatření by bylo v případě žalobkyně neúčinné s ohledem na její dosavadní nerespektování uložených povinností k vycestování z ČR.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný při stanovení délky zajištění postupuje paušálně bez ohledu na individuální okolnosti případu a předpokládá, že bude rozhodnuto v maximálních možných lhůtách. Tato námitka žalobkyně není důvodná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval maximální délkou doby, po kterou bude žalobkyně zajištěna. Žalovaný rozebral možnosti řízení o mezinárodní ochranu a není pravdou, jak uvádí žalobkyně, že předpokládá, že bude rozhodnuto v maximálních možných lhůtách, ale vypočetl délku doby zajištění pro případ, že by tak rozhodnuto bylo. Individuální okolnosti případu žalobkyně pak byly promítnuty do skutečnosti, že žalovaný předpokládá

v jejím případě řízení o naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a a 14 b zákona o azylu a nikoliv provedení zrychleného řízení. Žalovaný tedy důvody, proč stanovil dobu zajištění na 110 dnů, podrobně vysvětlil a soud musel dospět k závěru, že i v této části je rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněno.

Konečně žalobkyně namítla, že žalovaný opírá svůj závěr, že podala žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, pouze z informací, které si opatřil ze spisu Policie ČR a vychází z důvodů, na základě kterých byla předchozím rozhodnutím na základě zákona č. 326/1999 Sb., zajištěna. Namítla, že žalovaný svou argumentaci opírá pouze o tvrzení, že již několikrát o mezinárodní ochranu požádala a dodala, že v napadeném rozhodnutí nejsou zohledněny individuální okolnosti jejího života, tedy že nemá v zemi původu žádnou rodinu ani majetek. Přitom měla ve vlasti problémy s tím, že je poloviční Ruska a byla také obětí psychického nátlaku. Z toho vyplývá, že žalovaný překročil meze správního uvážení, když nesprávně posoudil účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Zdůraznila, že způsob odůvodnění oprávněných důvodů k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, je nepřezkoumatelný. Správní orgán nevzal v úvahu všechny okolnosti jejího případu, např. zdravotní stav její dcery a nové skutečnosti, které odůvodňují její žádost o mezinárodní ochranu.

Tato námitka žalobkyně není důvodná. Odůvodnění žalovaného, proč dospěl k závěru, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, není nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně shrnul pobytovou historii žalobkyně a svůj názor, proč má za to, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu účelově, řádně odůvodnil. Žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně od r. 2001, byla jí uložena dvě správní vyhoštění, nerespektovala je a na území neoprávněně pobývala dále. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podala až po svém zajištění Policií ČR a umístění v ZZC. Žádost o udělení mezinárodní ochrany mohla podat i před svým zajištěním Policií ČR, žádná okolnost jí v tom nebránila. Soud zjistil, že žalovaný v řízení nevycházel pouze ze spisových materiálů Policie ČR, i když by tato skutečnost nebyla na závadu, ale vycházel i z podání vysvětlení samotnou žalobkyní. Tvrzení žalobkyně, že žalovaný zcela opomenul zdravotní stav její dcery a další nové skutečnosti pokládá soud za nevěrohodné a účelové, neboť žalobkyně se v provedených pohovorech před správními orgány, nikdy o nemocné dceři nezmínila. Soud musí připomenout, že výpovědi žalobkyně jsou rozporné, neboť do protokolu o podání vysvětlení dne 15. 10. 2016 tvrdila, že má na Ukrajině děti a dům, v žalobě pak uvedla, že v zemi původu nemá žádnou rodinu, ani majetek. Soud má za to, že žalovaný své přesvědčení, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, řádně odůvodnil a že tento závěr je správný, neboť vyplývá z celé pobytové historie žalobkyně na území ČR.

Soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného dostalo všem kritériím § 46a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s., jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. října 2017

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
B. K.